

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: O. P.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra

se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. února 2020, č. j. OAM-261/ZA-P07-P15-2019, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou. Má za to, že napadené rozhodnutí nevychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Skutkový stav, z něhož žalovaný vycházel, totiž nemá oporu ve spisovém materiálu, resp. s ním je v rozporu. Napadené rozhodnutí je nezákonné a rovněž ve správním řízení nastaly vady.
3. Žalobce upozornil, že nárok na udělení mezinárodní ochrany shledává ve svém případě v možnosti udělení tzv. humanitárního azylu. To proto, že mu byla diagnostikována tuberkulóza. Z tohoto důvodu s ním také jeho zaměstnavatel ukončil pracovní poměr a on neměl dostatečné finanční prostředky na zajištění adekvátní léčby. Doplnil, že léčba tuberkulózy není na území Ukrajiny tak účinná, jako je tomu v České republice a to včetně kvality dostupných léčiv. Žalovaný měl jeho vyjádření k nekvalitním medikamentům („falešným lékům“) shledat jako ryze spekulativní. Žalobce je však toho názoru, že vyjádření českých lékařů k této problematice je k dané věci relevantní, proto je ve správním řízení označil jako důkaz, přičemž má za to, že ten nebyl žalovaným v průběhu správního řízení řádně proveden.
4. Posléze žalobce reagoval i na vyjádření žalovaného k podané žalobě, a to replikou ze dne 2. 6. 2020. Replika žalobce se nesla ve shodném argumentačním duchu, jako jím podaná žaloba. Žalobce znovu poukázal na skutečnost, že byt má v řízení o udělení mezinárodní ochrany břemeno tvrzení, tuto svou povinnost splnil. Je toho názoru, že svým tvrzením (učiněným v průběhu správního řízení) zřetelně poukázal na to, že léčba tuberkulózy není na území Ukrajiny tak účinná, jako je tomu v České republice. Důkazy, kterými chtěl své závěry dokázat, byla vyjádření jeho ošetřujících lékařů. Bylo dále na žalovaném, aby se s takto předestřenými informacemi dostatečně vypořádal (provedl důkaz např. výpovědí lékařů). Ve vztahu k výše uvedenému doplnil vyjádření jeho ošetřující lékařky MUDr. L. S. (viz č. I. 18 soudního spisu).
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný se vyjádřil k podané žalobě přípisem ze dne 16. 4. 2020. Žalobu považuje za nedůvodnou a trvá na správnosti a zákonnosti napadeného rozhodnutí. Odkázal rovněž na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobce a shromážděné informace o zemi původu. Doplnil, že postupoval v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobce nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Je toho názoru, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobce v průběhu správního řízení uvedl a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro vydání rozhodnutí.
7. Ve vztahu k námitce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav, neboť se nezabýval žalobcovým tvrzením ohledně „falešných léků“ podávaných k léčbě tuberkulózy na Ukrajině, žalovaný konstatoval, že je to právě žalobce, kdo má v řízení o mezinárodní ochranu povinnost tvrzení. Žalovaný má dále za to, že v průběhu správního řízení mu byl správním orgánem dán dostatečný prostor k tomu, aby sdělil další skutečnosti, či svá tvrzení doplnil. Žalobce měl dne 4. 9. 2019 doložit žalovanému lékařské zprávy a další podklady, které byly zařazeny do materiálů sloužících jako podklad k vydání

předmětného rozhodnutí. Dále se dne 28. 1. 2020 dostavil k seznámení se s těmito podklady, přičemž uvedl, že se k nim vyjadřovat nechce, ani nechce nic doplnit. Žalovaný se tak na základě výše uvedených skutečností domnívá, že k doložení patřičných informací měl žalobce během správního řízení dostatek příležitostí, avšak své tvrzení, že na Ukrajině jsou léky k léčbě tuberkulózy „falešné“, nijak nepodložil, a žalovaný proto tyto informace považuje za pouhé spekulace žalobce.

8. Žalovaný má za to, že žalobce může využít zdravotní péči i ve státě jeho původu, neboť během správního řízení nebylo prokázáno, že by léčba tuberkulózy nebyla v jeho zemi dostupná, ani že by mu neměla být tato léčba a zdravotní péče poskytnuta nebo přímo odmítnuta. K otázce tzv. humanitárního azylu žalovaný plně odkázal na str. 6-7 napadeného rozhodnutí, v němž dle jeho názoru uvedl dostatečné důvody, kvůli kterým nebyl žalobci humanitární azyl udělen.
9. Žalovaný uzavřel, že napadené rozhodnutí považuje za zákonné, přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného stavu věci a respektující ustálenou judikaturu a celý případ posuzoval individuálně ve vztahu k žalobci. Žalobní argumentaci neshledává způsobitou ke zpochybnění důvodnosti rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a žalobci doporučil, aby řešil svou pobytovou situaci prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Na základě výše uvedeného navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný i žalobce (přípisem ze dne 2. 6. 2020) s tímto postupem soudu výslovně souhlasili.
11. V přezkumném řízení krajský soud ověřil následující rozhodné skutečnosti, přičemž měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje *„úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“*. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
12. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice dne 8. 3. 2019. Krajský soud dodává, že všechny výpovědi žalobce učiněné v průběhu celého správního řízení představují několik stran protokolu. Proto nepovažuje za nutné ani možné, aby je opisoval v úplnosti. V podrobnostech tak

odkazuje právě na obsah protokolů o výpovědi žalobce.

13. Pouze ve stručnosti krajský soud shrnuje, že žalobce je ukrajinské státní příslušnosti i národnosti. Má dvě děti, rovněž ukrajinské státní příslušnosti. Jeho manželka dle jeho slov pobývá v České republice, jelikož disponuje tzv. zaměstnaneckou kartou. Žalobce je přesvědčením příslušný řeckokatolické církvi. Bez politického přesvědčení. Posledním místem jeho bydliště bylo město Užhorod. Z vlasti odjel v roce 2018 - vycestoval na základě víza. Do České republiky přijel kvůli práci, kterou měl již předem domluvenou. Na vstupní prohlídce k jednomu z jeho zaměstnání bylo zjištěno, že trpí tuberkulózou. Byl podroben vyšetření v Žamberku, Thomayerově nemocnici v Praze a Fakultní nemocnici v Hradci Králové. Žalobce v průběhu správního řízení doložil materiály, které výpověď vztahující se k jeho zdravotnímu stavu potvrzují (viz str. 13- 18 správního spisu). Žádost o udělení mezinárodní ochrany jím byla podána proto, že nedisponoval finančními prostředky na léčbu, jelikož v jejím průběhu již nebyl v žádném zaměstnaneckém poměru (tudíž bez zdravotního pojištění). V průběhu správního řízení dále potvrdil, že již není nijak hospitalizován a aktuálně je v tzv. domácím léčení (do dne 18. 1. 2021 má brát tablety na tuberkulózu). Pravidelně dochází na kontroly do Fakultní nemocnice v Hradci Králové, kde před zraky lékařů léky polyká. O „falešnosti léků“ na Ukrajině se doslechl od lékařky v Praze. Žalobce má za to, že na Ukrajině léčba možná je, ale tuzemští lékaři mu doporučili zůstat a doléčit se zde.
14. V průběhu správního řízení nebylo poukázáno na žádnou skutečnost, z níž by se daly dovodit jakékoliv problémy žalobce se státními orgány Ukrajiny. Ten sám vypověděl, že ve vlasti nikdy nečelil trestnímu stíhání.
15. Při posouzení předmětné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalovaný konkrétně vycházel z žalobcovy výpovědi, jím doložených materiálů (ze dne 4. 9. 2019), které shledal relevantními z hlediska posouzení předmětné žádosti, a proto je zahrnul mezi podklady pro vydání rozhodnutí ve věci. Dále vycházel z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a to: Informace MZV ČR, č. j. 131227/2010-LPTP ze dne 15. 8. 2019, týkající se politické a bezpečnostní situace na Ukrajině a stavu dodržování lidských práv, Informace OAMP – Ukrajina: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 25. 4. 2019.
16. Žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí (ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu) dne 28. 1. 2020. Žalobce této možnosti využil, seznámení se s podklady byl přítomen. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci, který nikterak nerozporuje ani žalobce, poté dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
17. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k názoru, že **žaloba není důvodná**.
18. Krajský soud předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na

www.nssoud.cz).

19. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce byl jeho zdravotní stav, kdy mu byla diagnostikována tuberkulóza. Jelikož byl se žalobcem ukončen pracovní poměr ve zkušební době (právě z tohoto důvodu), ocitl se ten na území České republiky bez zdravotního pojištění a musel by tak uhradit zdravotní péči a jiné náklady s ní spojené z vlastních prostředků.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště. Žalobce se v podané žalobě o hrozbě ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu nijak nezmiňoval a svůj odchod z vlasti s touto problematikou vůbec nespojoval (viz výše). Krajský soud se proto zabýval touto námitkou ve zcela obecné rovině.
22. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, jelikož žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Nelze rovněž shledat, že by měl žalobce nárok na udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce nečelil v zemi původu žádnému nebezpečí, svůj odchod z vlasti s problematikou pronásledování ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu nijak nespojoval. Žádné konkrétní indicie nasvědčující hrozícímu nebezpečí neuvedl.
23. Žalovaný se navíc otázce bezpečnosti na Ukrajině věnoval dostatečně. Ve svých úvahách vycházel ze zcela aktuálních a přílehlavých materiálů (viz jejich výčet výše) a celou problematikou se zabýval zcela vyčerpávajícím způsobem na stranách 4-6 napadeného rozhodnutí. Krajský soud je proto ve shodě se žalovaným toho názoru, že jednání, jemuž by mohl být žalobce ve vlasti vystaven, nelze kvalifikovat jako azylově relevantní ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu. Důvody pro udělení azylu vymezené v předmětném ustanovení krajský soud neshledal.
24. Totéž lze konstatovat ohledně neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě není žalobce rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 zákona o azylu, proto na něj toto ustanovení nedopadá. Bylo postaveno najisto, že děti žalobce jsou ukrajinské národnosti a stejně tak jejich matka. V průběhu správního řízení navíc nevyplývalo, že by jim (či jiným rodinným příslušníkům žalobce) byla udělena mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu. Ostatně proti této části výroku rozhodnutí žalobce nevznesl žádných námitek.

25. Hlavní (a v podstatě jediná) žalobní argumentace žalobce se opírala o možnost udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Během správního řízení bylo postaveno najisto, že žalobce se v České republice potýkal s tuberkulózou a byl zde podroben léčbě.
26. Krajský soud podotýká, že jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
27. K otázce posuzování této problematiky nadepsaný soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkouvává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
28. Krajský soud tak podotýká, že mu při posuzování problematiky udělování tzv. humanitárního azylu nepřísluší, aby vyhodnocoval lékařské zprávy a další materiály na ně přímo navazující a na základě závěrů z nich plynoucích posuzoval a dovozoval, zda žalobce na humanitární azyl nárok má, či ne, přičemž tuto premisu lze vztáhnout i na žalobcem doplněné vyjádření jeho ošetřující lékařky MUDr. L. S. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 5 Azs 218/2017 – 44). Krajský soud pouze vyhodnocuje, zda žalovaný v předmětném řízení disponoval dostatečnými podklady, na základě nichž mohl věc adekvátně rozhodnout. Zároveň soud přezkouvává, zda se žalovaný při svých úvahách neodchýlil od mezí a hledisek stanovených zákonem, a to ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného. Jak také plyne z judikatury Nejvyššího správního soudu: *„Humanitární azyl je výlučně institutem vnitrostátního práva, nedopadá tedy na něj, na rozdíl od azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) až c) zákona o azylu, čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (přepracované znění), (nová procedurální směrnice), podle něhož „[č]lenské státy [...] zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně“. Ačkoli tedy při posuzování podmínek pro udělení výše uvedených forem mezinárodní ochrany musí dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu krajské soudy vycházet ze skutkového stavu ke dni svého rozhodování, pokud je to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu, u humanitárního azylu se i nadále uplatní § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož správní soudy obecně vycházejí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování*

správního orgánu.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 5 Azs 201/2017 – 37).

29. Nadepsaný soud se proto uchýlil k posouzení této otázky v mezích, které jsou mu stanoveny zákonem. Vycházel přitom z premisy, která byla konstatována v již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
30. Žalovaný se problematikou tzv. humanitárního azylu (dle § 14 zákona o azylu) a důvody, pro něž jej nešlo žalobci udělit, zabýval na stranách 6 – 7 napadeného rozhodnutí. Krajský soud přitom znovu upozorňuje na fakt, že důvody rozhodné pro udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve formě tzv. humanitárního azylu se váží na skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného správního orgánu. V tomto směru však žalovaný obstál, zaobíral se podrobně zdravotním stavem žalobce, přičemž vycházel zejména z lékařských zpráv, které doplnil sám žalobce. Shrnuje, že žalobci byla v únoru 2019 diagnostikována tuberkulóza, kvůli níž byl několik měsíců hospitalizován na Pneumologické klinice 1. Lékařské fakulty Univerzity Karlovy a Thomayerovy nemocnice v Praze. Od propuštění z léčby žalobce dochází pravidelně na lékařské kontroly a užívá předepsanou medikaci. Žalovaný však neshledal, že by z žalobcem doložených lékařských zpráv jakkoliv vyplývalo, že ten je ohrožen na životě, což by mohlo zavdat nároku na udělení tzv. humanitárního azylu. Upozornil dále na to, že sám žalobce sdělil, že léčba tuberkulózy je v zemi jeho původu možná a on má navíc na Ukrajině dostatečné zázemí, o které se může opřít. Žalovanému z materiálů doložených žalobcem nevyplývalo, že by na Ukrajině byly léky „falešné“. Naopak doplnil, že se nelze domnívat, že by žalobci byla po návratu do vlasti zdravotní péče na Ukrajině odepřena. Žalovaný rovněž podotkl, že humanitární azyl je udělován pouze za zcela výjimečných okolností, a to v případech, kdy nebyl shledán důvod pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu a zároveň by bylo zcela „nehumánní“ azyl neudělit. Po zvážení okolností a situace žalobce však neshledal žádný zvláštního zřetele hodný důvod ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
31. Lze tak konstatovat, že žalovaný posuzoval vážnost problémů žalobce, a to rovněž ve vztahu k možnosti získat adekvátní zdravotní péči i v zemi původu. Shledal, že problémy, které žalobce ve vztahu k možnému udělení tzv. humanitárního azylu přdestřel (léčba tuberkulózy), nelze zařadit pod výjimečné situace, na které předmětné ustanovení § 14 zákona o azylu dopadá, a to i proto, že by žalobci byla v tomto směru v zemi původu zajištěna lékařská péče, jak ostatně potvrdil i on sám. Soud je toho názoru, že takto objasněný skutkový stav stačil správnímu orgánu dostatečně pro to, aby mohl dospět k závěru o nemožnosti jeho udělení. Své úvahy navíc opíral zejména o věrohodné výpovědi, které poskytl sám žalobce a další podklady, které mu jím byly

předloženy. Žalobci proto nelze dát za pravdu v tom, že žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany v zemi jeho původu neúplně nebo nedostatečně, či že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení. Nejen, že žalovaný opíral své úvahy o zcela aktuální informační zdroje, ale své závěry odůvodnil komplexně i vzhledem k individuální situaci žalobce. Jeho závěry jsou přezkoumatelné.

32. Krajský soud doplňuje, že pokud má žalobce za to, že míra a závažnost jeho zdravotního stavu dosahuje aktuálně takové intenzity, že by bylo „*nehumánní*“ mu azyl ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu neposkytnout, např. proto, že se od podání žádosti jeho stav rapidně zhoršil, je možné, aby podal z tohoto důvodu novou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Po pečlivém posouzení výpovědi žalobce o tvrzených potížích v zemi jeho původu musí krajský soud dát však částečně za pravdu správnímu orgánu, který naznal, že žalobce pouze zcela na základě svých domněnek předjímá možné události, které se mohou a nemusí v místě jeho původu stát. Žalobcem popisované potíže, resp. zcela pomyslně nastíněné obavy z toho, jaká léčiva mu budou podávána a jaká zdravotní péče mu bude poskytnuta, ovšem nejsou klíčové pro úsudek o tzv. humanitárním azylu. Z lékařských zpráv žalobce přitom nijak nevyplývá, že by na Ukrajině byly podávány „falešné léky“, jak žalobce tvrdí. Institut humanitárního azylu byl zaveden jako korektiv pro krajní situace, kdy by osoba žadatele o mezinárodní ochranu byla vystavena zcela nepřiměřeným a nehumánním podmínkám. To ale není případ žalobce.
33. Krajský soud ve vztahu k této problematice navíc dodává, že závěry napadeného rozhodnutí nemohou bez dalšího představovat z hlediska dopadů do jeho rodinného a soukromého života nepřiměřený zásah, neboť žalobci jím nebyl vysloven zákaz pobytu ani mu není znemožněno, aby svůj pobyt na území České republiky legalizoval jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016-30). Z uvedeného tedy vyplývá, že rozhodnutím o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany tak není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích z možností, na něž pamatuje zákon o azylu, aniž by tím byla dotčena možnost žalobce požádat o jiný typ pobytového oprávnění.
34. Jelikož nebyly naplněny důvody pro udělení azylu, jako vyšší formy mezinárodní ochrany, krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
35. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného

konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

36. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden na str. 3 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální nejen v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí, ale i dnes.
37. Předně, žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť není sporu o tom, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
38. Krajský soud dále upozorňuje, že žalobci nesvědčí ani mezinárodní ochrana ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a c) zákona o azylu. Žalovaný se s otázkou hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání vypořádal zcela vyčerpávajícím způsobem. Jak již bylo zmiňováno výše, žalobce ve správním řízení a v žalobě vůbec netvrdil, že by mu v případě návratu na Ukrajinu hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, či vážné ohrožení z důvodu vojenského konfliktu. Ve správním řízení opakovaně spojoval své obavy z návratu na Ukrajinu pouze s tím, že by se mu zřejmě nedostalo stejné lékařské péče, jako v České republice.
39. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 131227-6/2019/LPTP ze dne 15. 8. 2019 vyplývá, že není známo, že by občané Ukrajiny, kteří se vrací do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí či jako neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu byli po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob.
40. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) a písm. c) zákona o azylu nehrozí.
41. Krajský soud dále musí přisvědčit i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu].
42. Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
43. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem azylu i doplňkové ochrany, a proto se s jeho závěry a odůvodněním rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně ještě jednou v podrobnostech odkázat. Jak bylo několikrát zopakováno, žalovaný vycházel zejména ze samotné výpovědi žadatele o udělení mezinárodní ochrany. Informace, které žalobce poskytl, byly přitom dostatečné k tomu, aby správní orgán mohl učinit závěr o nemožnosti jejího udělení. Své argumenty podpořil žalovaný rovněž materiály (převážně z roku 2019), které pouze dokreslují azylový příběh žalobce. Lze mít za to, že žalovaný povinností, které jsou na něj kladeny, dostal a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil.

44. Vzhledem k výše uvedenému nezbyvá soudu než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami.
45. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
46. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Z obsahu soudního spisu je však patrné, že žalovanému žádné náklady v řízení před soudem nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 20. ledna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce